

Vermeende belager gevluchte familie Poot zegt niets van bedreigingen te weten, want:

■ Vader Jan en zoon Peter Poot, ondergedoken uit angst voor vermeende nieuwe aanslagen van John H., op hun vluchtadres in de Zwitserse Alpen.

FOTO: JAN STAPPENBELD

Afgelopen week werd de schatrijke Wassenaarse projectontwikkelaarsfamilie Poot enkele keren met de dood bedreigd. Sinistere telefoontjes van een onduidelijk sprekende 'meneer Kosnov', gevolgd door stenen door de ruiten zorgden voor paniek bij de familie. De boodschap was duidelijk: „350.000 gulden betalen of er vallen doden”.

Toen ook nog een brandbom de villa van Peter Poot op een haar na miste, werd het de familie te heet onder de voeten en namen zij de wijk naar hun riante onderduikadres ergens in de Zwitserse Alpen. Vanaf het eerste moment wisten zij absoluut zeker wie het brein was achter deze aanslagen: de werkloze vertegenwoordiger John H. uit Haarlem.

Het stuk grond naast Fokker werd in 1985 aangekocht door Pan Europoot, een vennootschap verbonden aan Chipshol Forward, samen met enkele zakenpartners, onder wie Peter van der L., directeur van een Haags bankfiliaal van de ABN Amro. Kern van de overeenkomst was dat Van der L. acht procent van het aankoopbedrag zou financieren, in ruil voor acht procent van de winst bij verkoop van het perceel. Net als alle andere participanten kreeg hij een officieel winstaandeel.

Met Van der L. ging het helaas snel bergafwaarts. Zijn werkgever ontsloeg hem omdat hij ervan werd verdacht bij de bank circa 900.000 gulden te hebben verduisterd. Een deel van dit geld stak hij in aandelen van Chipshol Forward. Voordat van der L. werd ontslagen bij de bank, verkocht hij zijn winstaandeel aan zijn goede vriendin, mevrouw J. te Amstelveen. Daarmee behoorde het winstaandeel officieel niet meer toe aan Van der L. Dit betekende wel dat de ABN Amro er dus nooit meer beslag op kon laten leggen.

De werkloze H. sloeg met een energiek aan het werk en stuurde een Haagse deurwaarder op Jan Poot af. Snel het gerechtvaardigde winstaandeel betalen, was de boodschap waarmee de deurwaarder op de stoep van de peperdure villa van Jan Poot stond.

Maar ook John H. moest ervaren dat de familie Poot zich niet zo snel gewonnen gaf. De vordering werd betwist met het argument dat ex-bankdirecteur Van der L. destijds nooit aan zijn stortingsverplichtingen, die recht gaven op het winstaandeel, had voldaan. John H. meent daartegen echter een ijzersterk argument in handen te hebben. Hij laat ons de brief van Pan Europoot van 4 februari 1992 zien, waarin ondubbelzinnig staat dat a) U heeft van deze aanbetaling ad. 4000 gulden per bank voldaan in 1985 en b) Een grove indicatie van uw aandeel van de winst bedraagt circa 350.000 gulden.

„Van der L. heeft de brief keurig netjes ondertekend en teruggestuurd, maar vervolgens nooit meer wat gehoord”, aldus een verontwaardigde John H. Jan Poot laat desgevraagd weten dat deze brief helaas op een misverstand berust. „Het was een standaardbrief voor alle participanten. Van der L. had die brief nooit mogen krijgen

„ZO KRIJG IK MIJN CENTEN NOOIT...”

door PETER VAN DER TUIN en DOMINIQUE WEESIE

HAARLEM, dinsdag

Bij John H. (41) zijn de aantijgingen bijzonder hard aangekomen. „Ik heb een puur zakelijk conflict met de familie Poot. Maar vader en zoon doen het nu plotseling voorkomen als dat ik de grootste crimineel van het westelijke halfrond ben die met bommen loopt te strooien. Het is toch wel heel vreemd als ik u vertel dat de politie bij mij niet aan de deur is geweest. Ze hebben zelfs nog niet eens de moeite genomen om even te bellen. Zo staatsgevaarlijk ben ik dus blijkbaar niet.”

John H. zegt dat hij de afgelopen dagen door een hel is gegaan. Familie en vrienden belden ongerust of de beschuldigingen van Jan en Peter Poot klopten. Zelfs zijn advocaat schreef onmiddellijk een koel briefje waarin hij zei dat hij voorlopig nog uitging van zijn onschuld, maar direct zijn handen van zijn cliënt zou aftrekken als zou blijken dat John H. zich met criminele handelingen bezighield.

John H., die inmiddels over een gigantisch dossier beschikt over het financiële conflict met de familie Poot, is maar al te bereid om zijn standpunt uiteen te zetten. De wortel van het conflict ligt in een onroerend-goedtransactie. Poot sr. kocht voor 850.000 gulden een lap grond naast het Fokkerterrein op Schiphol-Oost. Dat leek heel normaal, want hij was immers het grote brein achter Chipshol Forward, de vastgoedontwikkelaar die een juweeltje zou gaan maken van Schiphol en omgeving.

Het stuk grond naast Fokker werd in 1985 aangekocht

maar liefst 6.850.000 gulden. Een winst van 6 miljoen zat meteen in de knip. Dat dacht ook mevrouw J., die bij Poot aanklopte voor uitbetaling van haar winstaandeel. John H.: „Sindsdien is het gedonder begonnen. Mevrouw J. heeft van alles geprobeerd, maar kreeg haar aandeel van ongeveer 350.000 gulden niet uitgekeerd.”

Dat John H. mevrouw J. kende berust op een toevalligheid. De twee hadden elkaar ontmoet via een contactadvertentie in de krant. Liep de relatie op het amoureuze vlak niet helemaal ideaal, op het financiële vlak wisten de twee elkaar perfect te vinden. De slepende procedures met de familie Poot plus het feit dat haar moeder in die periode kwam te overlijden, hadden mevrouw J. geestelijk uitgeput. John H. stelde voor de zaak verder voor haar te regelen. Zij bood vervolgens aan dat, als het hele bedrag van 350.000 gulden zou worden geïnd, H. daarvan 100.000 gulden mocht declareren voor 'hemiddelingskosten'.

Van der L. is namelijk zijn financieringsverplichtingen vanaf het begin niet nagekomen. Dus heeft hij ook geen recht op winst.”

H. verdenkt Poot ervan dat hij met smoesjes en chicanes onder de verplichte betaling probeert uit te komen. Om zijn stelling verder te kunnen onderbouwen toont hij twee andere brieven. Op 9 maart 1995 verklaart advocaat mr. Gerrit

sen, advocaat van Pan Europoot, op verzoek om informatie van ABN Amro (die nog wat geld probeerde terug te krijgen van de verduisterde negen ton) „dat er tussen ondergetekende (Pan Europoot red.) en schuldenaar (Van der L. red.) geen enkele rechtsverhouding bestaat of heeft bestaan, uit hoofde waarvan de schuldenaar op het tijdstip van het beslag nog iets van de ondergetekende had te vorderen, nu te vorderen heeft of nog te vorderen kan krijgen.”

John H.: „Dat is je reinste leugen. Van der L. heeft immers voordien al bericht gekregen dat hij recht had op 350.000 gulden winstaandeel. Bovendien had dezelfde Pan Europoot een week daarvoor nog een brief gestuurd aan Van der L. waarvan de eerste

regel luidt: „U heeft in 1985 een overeenkomst gesloten, waarbij u zich heeft verbonden om deel te nemen ...”

Schaakkampioen

Een eerste kort geding om betaling verloor John H. echter. De rechter vertrouwde het doorspelen van het winstaandeel aan mevrouw J. en de positie van John H. niet helemaal. Ook zette de president van de Haagse rechtbank zijn vraagtekens bij het spoedeisend karakter van het conflict. John H. laat het er echter niet bij zitten. Binnenkort worden alle getuigen in dit slepende conflict gehoord. „Dan komt

blijken dat Poot toch moet betalen”, aldus de Haarlemmer.

Rest nog de intrigerende vraag wie de geheimzinnige 'Kosnov' is die de familie Poot naar het leven staat. John H. zegt absoluut van niets te weten. „Ik dacht eerst dat het een Russische schaakkampioen was”, zegt hij sarcastisch. „U begrijpt toch wel dat ik zo iets stoms nooit zou doen, want dan krijg ik mijn centen nooit. Volgens mij is het allemaal doorgestoken kaart. Het is toch wel buitengewoon vreemd dat Poot vlucht naar een adres dat bij iedereen bekend is en dat hij dat allemaal laat weten via de voorpagina van De Telegraaf?”